

ЗПНОС 'ЯНЗДПДЗРД

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ДОБРИДЕНЬ,
СОНЦЕ!

ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Сто вітань
між ста світань

ОЛЕКСАНДР
ЛУК'ЯНЕНКО

Поетичні зізнання

Полтава
2020

УДК 84(4УКР)6-5
Л84

Лук'яненко О. В.

Добридень, сонце!...: Сто вітань між
ста світань. Поетичні зізнання.
Полтава: Видавництво "Сімон", 2020.
112 с.

ISBN 978-617-7803-14-9

До видання полтавського літератора
увійшли твори інтимної, грома-
дянської та філософської лірики, у
яких порушуються питання любови,
влади, віри та пошуку життєвих
орієнтирів. Для широкого кола
поціновувачів художнього слова.

ISBN 978-617-7803-14-9

© Лук'яненко О. В., текст, 2020
© Домненко Т. В., ілюстрації, 2020
© Видавництво «Сімон», 2020

тобі

за

терпкість

юних

рим

і

крила

у

душі

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Добридень, сонце! Як тобі дрімалось?

Які тобі намарились світи?
Зігрій мене, аби пустило парость
Зерно надії в ґрунті простоти.

Насип мені у філіжанку будня
Хоч дрібочку солодких рандеву;
Благослови не згаяти посутне
І не спустити гніву тятиву.

І приготуй до тістечка відваги
Мені ігристих сумнів напій,
Аби за правду міг схрестити шпаги
І змовчати, як недоречний бій.

А знаєш, ні. Не подавай нічого.
Уже є все, аж сиплеться зі жмень.
Життя ж навчає тішитись з малого...
...Добридень, сонце! Просто добрий день!

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

- Скажи, чому на розі древніх вулиць
Серед потоку доль не розминулись,
Що й серцю стало млосно без весни?
Скажи, навіщо стрілися очима,
А не лишились далі нічиїми,
Мов не знавали страху новизни?

Навіщо ми тоді зійшли з обніжку
На ниву, непожату ані трішки,
Що й сподівань тупилися серпи,
Коли удвох і хилили, й прощали,
Навперебій калічачи по шалу
Цих почуттів невизрілі хліби?

- Напевне, щоб ні мрячний дощ, ні вітер
Із каганця душі вогонь не видер
Поміж штормів у морі будніх справ;
Бо сам-один не збореш урагани,
Не допливеш до порту крізь тумани,
Який би хист від Неба не тримав.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Пожадний світ розвішує уперто
На кожен порух серця свій цінник.
В душі всиха, що не боялось смерти...
...Сіях добра? Світильник? Хто тепер ти?..
Ти проводир чи вправний ремісник?..

Від «ринку послуг», певне, ніде діться:
Лікуй, навчай і грай під дзвін монет.
Ми у торгах холонемо, мов криці.
І що не день – міцніші холоди ці,
В яких стаєш як точений багнет.

Хай світ усе переведе у гроші,
Либонь же можна виміряти хист.
Але вагу учительської ноші,
Скарби учнівства і мірило прощі
Не обрахує жоден фінансист.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Нам затишно в обіймах таємниці.

Але ж яка крихка покою грань,
Де поглядів чужих гострючі спиці
Не в'яжуть нам ажурних дорікань,

Де не ховаєш очі винувато,
Мов у твоїх думках одна хула;
Де двом уже нема за що прощати,
Бо до образ в душі антитіла.

Нам так з тобою легко наодинці,
Бо тут один законотворець - ми.
Ще б у липкій суспільній павутинці
Не в'язнути барвистими крильми,

Хай заздрости людської павучата
Харчуються деінде, а не з нас.
Любов - строката. Що в ній пробачати?
Турботу в профіль? Волю ув анфас?

Чи, може, те, що на життя полиці
Тісніша від п'янкх оповідань,
Написаних у щемній таємниці
Всіма, хто перетнув буденну грань?..

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Благовісти, що завтра буде спокій,
Що стане мир, а з ним і правий суд;
Що до добра лишилося три кроки
Пройти вперед пожежищем огуд.

Благовісти, що завтра повесніє
Надворі та й у душах навкруги;
Що сірий світ згадає, що ще сни є,
Які зовуть на дивні береги.

Благовісти, що віднайдуться сили
Сказати ближнім те, про що мовчу,
Щоб не гукати з мороку могили,
Не налюбившись з ними досхочу.

Благовісти, що днів під небом стачить
Довершити всі справи без нудьги;
За всі зневаги кривдників пробачить
І відплатити за свої гріхи;

Із дня у день не корчитись, а бути.
Знайти свій хрест і гідно пронести.
Без нарікань. Без марних прагнень чуда.
Благовісти. Благовісти. Благовісти.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Хто я для тебе? Спогади чи мрії?
Безумна гра чи виважений крок?
Як довго ще в тобі не відсиріє
Цей затонкий кохання сірничок?

Хто ти для мене? Вирішальна спроба?
Першопричина? Слушний результат?
Чи, може, путь, що виведе із гробу
Трудів і днів в обітований сад?

Хто ми для Неба? Збуренні потоки,
З яких ось-ось нап'ється океан?
Чи два сліпці, що вивіряють кроки,
Бо пів життя плетуться крізь туман?

Хто я для тебе?.. Ну а ти для мене?..
Проста луна чи справжній резонанс?
Нам не підкаже й Небо достеменно.
Є я і ти. І струни поміж нас.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Намистинками днів

на тонкому шнурочкові долі
Понанизані вряд
коштовиті коралі життя.
Обробляв, як умів:
щось квапливо, а щось і поволі;
Десь вертався назад,
а кудись і не знав вороття.

Десь шнурівочка вщерть
перетерлась від болю та муки,
Ну а хтось раз у раз
все низає туди камінці,
Де розлуки, мов смерть;
де чуттів перетягнуті луки
Часто стрілами фраз
на серцях полишали рубці.

Десь я збочив з путі,
бо манили чужі магістралі;
Чи не вивчив урок,
хоч найкращого вчителя мав;
Густо хибив. Тоді
ніби шашіль точила коралі —
Та не від помилок,
але від незакінчених справ.

З-поміж днів-намистин
бережу на цупкім мотузочку
Ті, з яких ллється сміх,
гріє віра і тішить любов.
І коли сам-один
споминання спускаю з кілочка,
Щемно згадую тих,
з ким цей скарб нерозмінний знайшов.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Які ж невідворотно ми чужі!
Сторонні люди творять наші будні;
І пам'ять має різне «незабутнє»;
І в наших мрій несхожі вітражі...
Які ж невідворотно ми чужі!..

Які ж ми до фатальности близькі!
Як два приділи головного храму,
Де зайве дрібно сіяти словами,
Бо будуть всі нещирі й занизькі.
Які ж ми до фатальности близькі!..

Які ж ми різні, як не подивись!
Смаки й роки, досягнення і втрати,
Хист берегти й уміння відпускати,
І вододіл на «зараз» і «колись»...
Які ж ми різні, як не подивись!..

Які ж ми схожі, скільки не крути!
Один вогонь пече у наші груди.
А відстань є, була і завжди буде.
Інакше не існують два світи.
Які ж безмірно схожі Я і Ти...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Уже за мить чи, може, через рік
Скінчиться днів моїх скупенький лік —
Не буде сили випросити й миті.
Як зникне світ за ширмою повік,
Не відверни від мене світлий лик
За всі гріхи, у сповідях незмиті.

Прости мені мій маловажний суд,
Яким змріяв чужий щоденний труд,
А сам не мав ні плоду, ані цвіту;
І загрузав у болотах огуд,
І назбирав образ дебелий жмут,
А Ти ж просив з хреста пробачить світу!..

Прости мені скалічену любов —
Вогнем жаги, що блиснув і схолов,
І холодом байдужости і фальшу;
І страхом змін, який не поборов,
І сумнівом, що затроюдив кров
І червом долю їсть мою подальшу.

Прости мені, що, як в базарний день,
Прошу Тебе відсипати зі жмень
Якогось пшику - тлінного все краму;
Що не той скарб тягну углиб кишень,
Що колоброджу в пошуках знамень,
А Ти ж очистив був осердя храму!..

Прости сліпця - чужих не бачу бід.
На добрі справи в серці недорід.
Ми з ближніми у цьому, певне, квити...
Подай бодай у Твій єдиний слід
Ступити і почати перехід
Туди, де справжній дар - талант любити.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

У плетиві облич
в калейдоскопі днів
Загруз між протиріч
у місті кам'яному.
Постукай в глупу ніч
у шибку моїх снів –
Я кинуся навстріч
крізь паморок і втому,

Щоб скрес на серці лід
від свічечки очей;
Щоб місяць в небі блід
від тіла оксамиту;
Щоб я, мов неофіт,
молив: «Іще й іще!..»
І мріянь пустоцвіт
спромігся б повесніти.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

На перехресті наших весен,
на роздоріжжі наших зим
Стоять, карбовані роками,
дороговкази з іменами.
Тут - осягав ази ремесел,
там - прах надій і кривди дим;
Тут - разом бились з вітряками,
а там - одними марив снами...

Де наша осінь на розтоці,
де на розпутті літа дні,
Там зріють вдаль вартовиками
дороговкази з іменами.
Когось губив на першій кроці,
когось виносив із борні;
Одних стрічав із рушниками;
від інших біг, як вовк, ланами...

На схресті Є, Було і Буде;
понад курганами взірців
Стоять німотно над віками
дороговкази з іменами.
Одним з правіку вірять люди;
по інших - йдуть на манівці;
А треті - власними руками
комусь ми вкрили письменами:
Шлях на Голгофу? Путь до храму?..
То скажуть ті, хто йшов за нами...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Ще тільки вчора ми були на «ти»,
Несли удвох один каганчик мрії
Туди, де всесвіт скнів від темноти
І творчий дух конав у летаргії.

Аж понад вечір в небі грянув грім.
І наш вітраж розтріскався на скельця.
Пожухла врода - зник дешевий грим,
Що покривав оманний форзац серця.

Зови, як хочеш: вигадка, концепт,
Фантазія чи байка - не важливо,
Та до брехні слабкий імунітет
У тих із нас, хто виглядає диво.

Вже стали зіллям зерна небилиць.
Одні - ще казка, інші - вже догмати,
І грішну душу пробують на міць,
Навчаючи прощати і сприймати.

Образи біль віджеврів у мені.
Я сам в нім винен до якоїсь міри.
Дозволь лишити твій обман в тіні.
Хай сходить сонце щирості й довіри.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Поки світом правлять не машини

І Армагеддон не на порі,
Не шукайте для добра причини,
А для свята - день в календарі.

Поки неба неозоре плесо
Лле дощами і пашить озон,
Нащо більше для обіймів сенсу,
Крім сердець, що б'ються в унісон?

Поки зранку манить запах кави,
А під вечір - трунок грішних тіл,
Чи потрібні посмішці підстави,
Крім тепла, що ділиться навпіл?

Коли є в душі привітне слово,
Не шукайте для добра причин.
Зараз - вчасно. Тут - обов'язково,
Поки є ще пригорща хвилин.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Де здобути моральної пружности?
Позивали вже до двоєдушности:

Декларуємо вірність до гибелі,
Щоб за мить інші барви на вимпелі
Піднімати без докору совісти
В необхідности і випадковости.

Стала віра в шеренгу із модою —
Вже однаковість душі висотує;
Топлять всесвіт у штучности повені
З глянців ідоли канонізовані.

Стала дружба не даром, а путами.
Раптом що, то цілуємо юдами;
І усім, що таємного знаємо,
На хрестові пліток розпинаємо.

Стали гроші в обіймах з опікою:
«Дай банкноти - тепла не очікую.
І не бійся, твій час не покраду я!..»
Та чи куплене довго нас радує?..

Живемо, на всі ноги підковані, —
Технізовані, урбанізовані,
В ідеалах тріумфу і твердості.
Є усе. Бракне тільки відвертості.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Лоскоче спогади старе портретне фото.
Із нього тішиться навік завмерла мить.
Життя ж прискішує, а там ми ні на йоту
Іще не встигнули реальність розлюбить.

Ми розлетілися (хоч радуйся, хоч сердься)
У різні сторони з-під отчої руки.
І стали нарізно собі в гаманчик серця,
Мов скарб, копичити здобутки й помилки.

Зі сто разів уже пили з фіалів болю;
Вмивались зрадами, прощаючи з колін;
Як в сні кохалися і прагнули на волю,
І весь цей скарб несли в душі до рідних стін.

Там пломенить вогонь, що завше обігріє,
З лампадочок грудей турботливих батьків;
На згарищі надій там знову сходять мрії;
І нишкне даль розлук, і тихне гул років.

А потім знову й знов: нові свята й роботи...
Накреслення у вічність, досягнення у мить...
І понад виром змін одне портретне фото –
Нерушний спомин щастя і заповіт любить.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Пахне медом свічка в напівмороці.
Духмяніє у горнятку чай.
Говори усе, про що говориться.
Ночі задарма не витрачай.

В'ється сивий пар над філіжанкою.
І танцюють тіні на стіні.
Пів життя минає за мовчанкою.
Може, час довіритись мені?..

Не мовчи про те, що крила зв'язує;
Що п'янить; про що цікавим зась.
Нам удвом на сповідь вдосталь часу є,
Доки свічка дня не зайнялась.

Може, нам востаннє так говориться —
Щиро, як із Богом зазвичай,
Поки вогник мліє в напівмороці,
А в горнятку духмяніє чай?..

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

У часи неофюрерів і фукусім
Із новин хлюпотить страховіття.
А нам стало комфортно до дива усім
Жити в одноразовому світі.

В ньому можна дозволити грубість за стиль,
Бо все стерпить невірник зарплати.
А коли що не так – то на ранок в утиль.
Прийдуть інші, що будуть мовчати.

Тут світлини – не пам'ять, а тисячі спроб
Для зрадливої гри Фотошопу.
Не в пошані митець, а лише виконроб.
Нащо ж зайві таланти холопу?

Стало легко ув очі брехать без гріха:
«Час такий, що вся правда мінлива!»
Зараз величі міра – гаман і пиха;
А «зухвало» звучить як «сміливо».

Стало легко до жаху навік розійтись
Не тому, що клекоче епоха –
Просто ти втратив користь, яку ніс колись,
Мов старенька дірява панчоха...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Цей вечір починають два чужинці.
Між двох сердець непробивна стіна.
Наллю тобі себе по самі вінця.
Смакуй поволі. Не спіши до дна.

Звучать слова упевнено й доросло.
А ув очах такий дитячий сміх!
В вині розмови усмішок чорнослив
Добірним трунком сумнів переміг.

Все менша таємниця у серця в скриньці.
І бесіда ажурна, мов сонет.
Куштуй неквапно. Я доллю по вінця
У келих твій мій запашний букет.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Порозшита моя Україно!
Врода є. А талан тільки де?
Коник долі твоєї невпинно
Крізь століття по колу іде.

Під вітрами у спразі свободи
Духу й мови, кордонів і мрій
Сотні літ об пороги незгоди
Розбивається човничок твій:

Тут не руш, щоб не злити Росію...
Там цілуй - бо в Європі бариш...
І шукай в бюлетені месію...
І пророків цурайся скоріш...

Пхни у владу запродані шкури,
Щоб за рік на чім світ їх клясти
І від гнилі розшукуй мікстури
Не у себе, а за три світи.

І коли не візьме панацея,
Плюй в побитих, кричи: «Розіпни!»
І бреди на заклання вівцею
У той бік, де вправніш брехуни.

Україно моя порозшита!
Де ж твоя, не позичена, путь?
Час просіяти розбрат крізь сито.
Врода є. Сила є. Долі - будь.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Все під зорями має межі.
А любов - перевірка меж.
Ні на дюйм тобі не належу.
Ти ж мені не належиш теж.

Не питаю ні з ким, ні де ти,
Ні як довго, ані чому.
Це - бульварних книжок сюжети,
Що й у руки я не візьму.

В інших ревнощів криголами
Роздирають льоди брехні,
Бо невільні ані тілами,
Ані мріями в тишині;

Бо у серці страхів багато;
Бо згубили собі ціну;
Бо утішно комусь страждати:
«Я нас двох на собі тягну!..»

А кохання ж - не клітка звіру.
А коханець - то не кумир.
Все під зорями має міру.
Був би вірний калібромір...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Куштуйте смак раптової свободи!
Підіть із дому геть, покіль не шкода
Лишити на комоді телефон,
Щоб цілий день - собі, а не турботі;
Щоб «наднагальне» знало слово «потім»;
Щоб віртуальних не було припон.

Куштуйте смак зухвалої свободи!
Що класти долю на вівтар роботи?
То нескінченно довгий марафон.
На нас усіх щодня стрибають ціни.
І без проблем шукаються заміни
І батракам, і власникам корон.

Куштуйте смак пікантної свободи –
У річищі штапованої моди
Носити неповторність як фасон.
Нехай шепочуть, тицяючи в спину –
Заморяються хулити без упину,
Бо Ви - одні, а заздрісних - мільйон.

Куштуйте смак щемливої свободи –
Творити без жаги винагороди,
Без страху хиби і без заборон, -
Задля краси, що рве кайдани плоті.
Бо ні в парчі нас, ні у позолоті
У древній човен не візьме Харон.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Хто кому наснився? Може, ти мені?

Я тобі привидівся у повню?
Кличе в ніч луна твого імені,
Стукає у вікна непричинені,
Воскрешає спогади гріховні.

Хто кому відкрився? Ти мені до дна?

Я тобі віддавав всі таємниці,
Аж скарбниця пам'яті обкрадена?
Серце затигла розлуки патина, -
А йому кортить теплом ділитися.

Хто кому що винен? Ти мені «прощай»?

Я тобі невиконане слово?
Наче, ні... Бо долі ми дали на чай
Значно більше, ніж лишали зазвичай
За любов, що трапилась раптово.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Віршуєш, а життя веде у прозу,
Розсіюючи мрійні міражі:
Ні сила, ні краса, ні хист, ні розум
Не відведуть від смертної межі.

Сьогодні на плечах твоїх пів світу,
А під ногами - місиво життів.
А завтра - з брили чорного граніту
Дивитимешся вдаль без почуттів.

Диктуєш стиль у коловерті краму,
Руйнуючи засилля кон'юктур,
А вже за мить - у виміряну яму,
Де байдуже - в рядні чи от-кутюр.

Сьогодні ти - закон. І ти ж - крамола.
Ти - деміург. Канон - твоя рука!..
А завтра ти - «стара спочила школа»;
І твій талант іде з-під молотка.

Ні сила, ні краса, ні хист, ні розум
Не відведуть від смерти ні на крок.
Але докіль із нас не став чорнозем,
Вони дають торкатися зірок.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Ну ось і ранок... Невблаганний ранок!..

Коли ж ми ніч прогаяли? Коли ж?!.
А у меню - прощання на сніданок.

Залиш тоді хоч погляд наостанок!

Хоч усмішку на споминок залиш!

Ну ось і будень... Нескінченний будень!..

Як по хвилинці витерпіти? Як?!.
Молити марно - швидшим день не буде.

У серці травень - за віконцем грудень...

В руках робота - на вустах твій смак...

Ну ось і вечір... Довгожданий вечір!..

І ми з тобою знову віч-на-віч.

Нема брехні, втоми й холоднечі.

Пунктирний подих обпікає плечі

І гріє ніч - таку таємну ніч...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

За миттю мить весна стікає в літо —
Не вберегти, хоч як би й нахабнів.
І головне, і вчасно непрожите
Між пальцями струмить у ниву днів.

За кроком крок неходжена стежина
Вплітається у древню биту Путь,
Де все земне - і рідкісне, й множинне, -
Втрачає ціни й здобуває суть.

За болем біль обрамлює рубцями
Намолений душі іконостас.
Тут між святинь і сказане без тями,
І змовчане у вирішальний час.

За миттю мить весна стікає в літо.
Стою з букетом успіхів та хиб.
Ось-ось жнива. Хай щедро вродить жито.
Комусь та й буде запахущий хліб.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Віджеврів день. І в нас на двох горнятко ночі,
А в нім - розмови бергамотний аромат.
Я б час усіх земних епох віддав охоче,
Аби спинити хоч на мить хвилинопад.

Ти ж знаєш, це колись мине, не буде й суду
За кожен погляд, кожне слово, кожен крок...
Та ти не хочеш про складне... Гаразд, не буду.
Не помічай моїх натруджених думок...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Світлі душі є, добрі задуми
І таланти в руках не один,
Та життя минає за фасадами,
Що приховують гнилість стін.

Звикли тішитись із промовами,
Розсипаючи перли фраз,
А за ширмами паперовими –
Неполічених справ каркас.

Стало нормою руку тиснути –
Як товаришу. Мов на вік.
А за маскою в серце тріснуло
З глека зречення лити сік.

Призвичаїлись до парадности –
За фанфарами спокійніш;
Не збагне ніхто безпорадності,
Від якої ти ніч не спиш.

Стало модою світ множинности
Від пригнічення берегти,
А позаочі як за гріх клясти,
Мов канон всьому тільки ти.

Придивляєшся - гарні ж задуми!
Світлі голови, час для змін.
Тільки ж скільки ще за фасадами
Царюватимуть гниль і тлін?.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

А ми з тобою, наче сонце й тінь.
Чому зійшлися - не знайду розгадку.
У тебе день - коловорот хотінь,
А я живу з диктатом розпорядку.

А ми - потоки з протилежних гір,
Що заплелися біля океану.
Ти обіцявці йдеш наперекір,
А я ж даремно слів давать не стану.

А ми - світи двох неблизьких планет,
В яких чомусь схрестилися орбіти.
Для тебе щастя має дзвін монет,
Ну а для мене - душу б не згубити.

Ми так несхожі! Наче сонце й тінь.
Удвох ніяк. І порізно не жити.
Скінчити б все, промовивши: «Амінь!..»
Та тільки ж чашу цю ще ледь надпито...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Час аксіологічної інфляції.

Не катаклізм. Черговий вододіл.
Щодня згасає цінність інформації;
Щомиті правда ділиться навпіл.

Бажають змін, аж кашляють реформами;
У груди б'ють: «Ну хто ще окрім нас?
Ми розпочнемо!.. Гаслами і формами.
А зміст нехай за нас поправить час».

Поміж людьми цвіте геронтофобія.
У владі ж що не пан - геронтократ.
Чи поробив хто нам? Чи то вже хобі є
Робити крок, а потім два назад?

Політики нема - одні міграції
Від схилених до вигідних знамен.
Чи то у нас советської мутації
Залишився непереборний ген?

А, може, це блукання має значення?
Горнило втрат гартує крицю діл,
Бо нам сповна світанки передплачені
І світлом душ, і кров'ю страдних тіл.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

- А знаєш, буде мить - така неждана, -
Як ніжний дотик стане геть жорстким;
Тоді мовчання буде за догану
У переддень страшного урагану,
Коли з близьких ми станемо ніким...

- Усе, що має, неодмінно буде.
Тьмяніють мрії, справи і слова.
На білім світі так багато бруду!..
Та зараз я з тобою вірю в чудо.
А ще за мить - творитиму дива...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Живеш у нескінченнім серіалі.

Гнилий сюжет про зради й кримінал.

Де ж той канал на частоті моралі,
Де не зника гуманності сигнал?

Там суть війни - не в каші, не в параді,

Де невмирущий полк карбує крок,
Аби сховати правду в маскарадї,
А в осяганні втрат і помилок.

Там віра - шлях спокути і любови

В єднанні душ - міцнім, як єдність рук;

А не у грі престолів, де крізь змови
Змагаються за кошіль і клобук.

Там суть держави - не кийки чи мита,

Що провокують вийти на майдан,
Щоб відтягнути рила від корита;
А щастя і добробут громадян.

Там як свобода - то уже свобода

Любови й мови, слова і зібрань,
Що не страждає з примхи ляльководи,
Коли йому кортить провести грань.

Там теж є біль, тривоги і печалі.

Але у них геть інший номінал,
Аніж у цім дешевім серіалі.
Подайте пульт. Я перемкну канал.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

- Можеш серце віддати вдруге?

- Ні. Мое віддається раз.
У коханні. Близькому другу.
Таємничо. Не напоказ.

Хоч з півсотні разів розбите
Почуттями, що не збулись,
Не спиняє воно любити,
Як відкрилось комусь колись.

Хоч на ньому на латці латку
Ставлять зрадництво і обман,
А воно кожен раз спочатку
Перечитує свій роман.

Вчиться вірити і прощати,
Не тягнути образ багаж,
І розтискувати лещата,
Як розвіється мрій міраж.

І, як стався стрибок напруги,
Відпускає без зайвих фраз...
- То не приймеш у серце вдруге?
- Нащо? Ти там на вічний час.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Впади у мене краплею любови –

Моя душа від спраги знемага.

І щохвилино, і цілодобово

Вслухається, аби почути Слово,

Що позагоїть тріщинки гріха.

Впади у мене зерном милосердя

І колосом надії прорости,

Що не дарма топчу земної тверді –

В напівжитті чи, мо', у напівсмерті

Над яром бід зведу добра мости.

Впади у мене, мов сльоза спокути,

І до безодні серця обпечи

За всю печаль, що іншим дав ковтнути,

За недіяння через непочуте,

Бо шепотів з пихою на плечі.

Впади у мене тишею молитви

Поміж громів вагань і суєти,

Щоб вийти геть з буденної гонитви

І не програти надважкої битви

За власний всесвіт. За усі світи.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Рахує місяць зорі на припоні.
Ніяк не йметься в темряві йому.
А ти стоїш в халаті на балконі.
Віконце настіж. Рученьки холоні.
Ходи-но краще тепло обійму!

Щоб у розмов у тиші вкрасти цноту,
З куточків ніч ревниво слуха нас.
Настільна лампа теплиться навпроти.
І на межі бадьорости й дрімоти
Так чутно, як серця зміряють час!..

Ще мить тому холодна гладь дивану
Пашить теплом і не бажає сну.
Ну і нехай, що прокидатись рано.
Я сновидіння кликати не стану,
А краще найтісніше пригорну.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Шепотіється полю навзаході,
В хлібнім золоті легіт снує.
Певне, тут, між лісами у закуті,
Причаїлось дитинство моє.

Серце стати малесеньким проситься,
Привідкритим для див, як колись –
Тут бабусина казка колоситься,
Сни із мріями обійнялись.

Тут громи - ратоборство зі зміями
За одвічне добро і красу.
Ми ще тут пробачати уміємо,
Довіряємо всім завчасу;

Тут до кожного слова ще рима є
І смерть боре живильна вода,
Бо нам тато ще небо підтримує,
Бо матуся така молода.

Тут немає страшнішого жупела,
Ніж бабай, на усенькій Землі.
Тут ще друзів війна не поцупила
І ще журять тебе вчителі.

Тут ще душі у біле одягнуті,
Бо одною ногою - в раю...
...Щепочи мені, поле, навзаході!
Заколихуй дорослість мою.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Душі не по собі від тишини.
Іще учора в ній ревли трибуни.
А нині не розчути і луни.
Верни у серце музику. Верни!
Хай струсе звук укриті пилом струни.

Читай мою симфонію з листа.
Вислухуй оксамитні обертони.
Мелодія для інших не проста.
Але для тебе - просто рух перста,
І мій оркестр готовий до поклону.

Хоча й життя у наш репертуар
Серед фантазій втискує експромти,
Що вже й кохання схоже на товар, -
Зіграй для мене. Не за гонорар.
Звучи дитячим сміхом і добром ти.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Шумує ліс, вдивляючись у плесо,
Питаючись, чи не згубив краси?
Чи втрима ще сосна довготелеса
Шатро небес під рокотом грози?

Чи у долонях пущі вдосталь часу,
Аби з горішків сп'ялися дуби,
Де б з-поміж віт, немов з іконостасу,
Як пресвяті, молились голуби?

Чи не гірку й знесилену водицю
З земного лона точать ручаї,
Аби приблудним дітям причаститься
Між суєти супокою її?..

Шумує ліс. Туман кадить над плесом.
На хорах крон пташині голоси.
Понад світи луна велична меса:
«За всіх... За вся... Помилуй і спаси...»

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Серце почуттями, наче бритвами,
Вправно розітнулося навпіл.
Поміж молитвами і гонитвами
Я живу й твоїми біоритмами
Під єхидним поглядом світил.

Вже і сни - дивацька аплікація.
Тут мої - а там уже твої ж.
Між ночей звикаю прокидатися я,
Бо твоєї долі гравітація
Шепотить, що й ти десь там не спиш.

Раптом починаю тишу слухати.
А за мить - дзвінок. І стигне кров.
«Добрий день», - мені говориш сухо ти.
Ну а я вже ладен гори рухати
Вірою в розділену любов.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Про що шепочеш, кучерявий саде,
Вертким вітрам у ці липневі дні?
Чи, мо', чекаєш, хто ж у затінь сяде,
Аби твої послухати поради?
Ну що ж, тоді нашіптуй і мені.

Подай твоєї мудрости краплину,
Аби й мені любити час, як ти,
У розумінні, що в одну хвилину
Земних надій розкидані зернини
В полях життя не встигнуть прорости.

Навчи завчасно не зривати плоду,
Не дочекавшись стиглої краси,
Скороминулим примхам на догоду;
Хоча б яку не раjali свободу;
Що б не сичали хитрі голоси.

Навчи любити днину урожаю,
Коли гілля тяжить садовина.
І вже тобі ніщо не заважає
Себе роздати іншим - не навзаєм,
А просто так - до дрібочки, до дна.

Навчи в громи стояти гордовито,
Хоч плеще дощ, хоч каменує град.
А як почну під зиму порохніти,
Дай мужности не затуляти світу
Тій парослі, в якій воскресне сад.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

А хто сказав, що двом буває просто?
Що легко йти за кимось крок у крок?
Судити світ з вершин чужого зросту?
Бо це не гра на публіку з помосту,
Але на двох один складний урок.

А хто сказав, що двом життя, мов пісня?
Це часто вічні танці на межі:
Сьогодні хмільно - завтра буде прісно.
Бо двом світам стає нерідко тісно
В лещатах звичок іншої душі.

А хто сказав, що легко має бути?
Тут не допоможе жоден чарівник.
Лиш говорити, слухати і чути,
Аби сердець вивчати атрибути,
Складаючи на двох один словник.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Старість - це не зморшки й не сивини,
Не тремтіння струджених долонь,
Це не світ, що вперся в хатні стіни,
І не довгі череди безсонь.

Старість - страх шукатися нового,
Заирати в очі часу змін,
Небажання йти із ним у ногу
Й силу звички ставити на кін.

Старість - це не те, що точить тіло,
Що й воно холодне, чим не грій.
Старість у душі стинає крила,
Коли та стомилася від мрій.

Це не дні, порожні від роботи,
А труди, що не приносять плід.
Це не жах плисти річкам супроти,
А відсутність волі йти й у брід.

Та усіх нас часу стрілка руха
І рокам веде невтомний лік.
Старість хай стрічають слабкодухі.
В інших - настає поважний вік.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Із дня у день, із місяця у рік
Про все те ж саме - іншими словами.
Сізіфів труд... Я сам себе прирік
Точити з серця терпкуватий сік
І з ритму фраз плести кардіограми.

Із ночі в ніч, із грішних снів у яв
Усе про тебе - на нову манеру.
Хоча й забути тисячі підстав,
Сто раз, як вперше, душу розіп'яв
Цвяхами рим над цнотою паперу.

Із миті в мить, із прощення в любов,
З вогню шукань у затишок чекання,
З-під світла рампи в тишу молитов
Себе ховав і сам себе боров...
...А знов і знов перемага кохання...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Ділять світ із прокислими мінами
Трампи й путіни з кім чен инами,
Тиснуть руки, клекочуть про мир,
Поки вдома прасують мундир.
Бо так хочеться бути героями
Й томагавками чи гумконвоями
Обертати в заплутаній грі
Десь світи на бридкі пустирі.

Ну а в нас, мов нагальніших бід нема,
З дипломованими безробітними
Олігархи шикуються в ряд,
Щоб здобути коштовний мандат.
Ділять нас то смаками, то мовами,
Заграють, наче з пустоголовими:
Може, гречка і ціни на газ
Допоможуть їм ще бодай раз?

Та і ми теж не проти розподілу:
«Хай кричать... Аби лихо обходило...
Їхні брехні хіба новина?
Та і голос - чи люта ціна?
У гонитві за тими мандатами,
Може, зроблять зарплатки - Зарплатами.
Ще й посадять ліси і хапуг...
Ось тоді все й розквітне навкруг!..»

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

«Ну що ж, привіт! Як проминув твій день?» -

Одним рядочком розірви мовчанку.

Хай телефон сріблястим «дзень-дзелень!»

Умить загоїть розпачу мігрень,

Що стугонить в душі безперестанку.

Хлюпоче справ нескорена ріка.

Під ніч утома часто цупить мову,

Що геть бракує сили для дзвінка.

Та фраз не треба з нетрів словника –

Нерідко вистачає тільки слова.

Я ні на мить тебе не украду

Ні від рутини, ні від тих, хто поряд;

А напишу грайливо на ходу:

«Ну як твій день?» - і відповідь не жду.

Хай цей рядок в турботах тішить погляд.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Будь зараз таким, яким хочеться бути.
Ніхто не подасть додаткових хвилин.
Бо що не зроби, шепотітимуть люди –
В бажанні хули; в небажанні збагнути;
Від запалу юні; від спадку сивин.

Будь з тими, із ким розгортаються крила,
Вже завтра не знати, хто зникне й куди.
У спину ж завжди нам пускатимуть стріли,
Бо дружби й любови різняться мірила –
На дрібочку щастя, на грудку біди.

Будь там, де душа ні на п`ядь не ржавіє
Від грубих сторонніх пустих коректур.
Чекай... І на гілочці долі дозріє
Заманливий кетяг завітної мрії.
Життя - то не час для чужих партитур.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Я віритиму в тебе. Попри все.
Нехай близькі від тебе відречуться,
Як гнів чи сумнів в душу заповзе,
Коли покинуть у пекельній муці, -
Я віритиму в тебе. Попри все.

Я ждатиму тебе з усіх доріг:
Де світ тобі співатиме осанну,
А більше з тих, в яких обмов батіг
Твоє єство скалічить невблаганно.
Я ждатиму тебе. З усіх доріг.

Поклич - озвуся крізь усі часи:
Коли юрба улеслива чи мстива,
Коли їй душу й тіло віддаси,
А маловірні не пізнають дива.
Ти клич. Озвуся. Крізь усі часи.

Коли ж на Лобнім місці всі путі
Зведуть тебе допити чашу муки,
Забудь про страх, бо ти не в самоті.
Устань з колін. Я простягаю руку.
А завтра - підем разом по воді...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Ще диха ніч над бархатом халату,
Хоч день промінням б'ється у стіну.
Дрімотний погляд. Зачіска прим'ята.
Напевне, це і є найкраще свято –
Тебе стрічати ранками зі сну.

Десь небеса завітчують салюти,
Гримлять фанфари понад три світи.
Мені ж для щастя вистачає чуда –
Твій ще сонливий тихий голос чути,
Який лікує дім від німоти.

Ще не розверзлось жерло телефону.
Ще кожен дотик, наче кашемір.
Ще сплять страхи, гріхи та заборони.
Це час для нас. І тут свої закони,
Які навряд запишуть на папір.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Чекаю на тебе... Нерушно чекаю,
Де проситься світ на нічліг,
Де зморений день собі сні визирав,
Де хтось причинити кватирочку раю
Навзаході сонця не встиг.

До мене не близько тобі й не далечко –
Три порухи серця - і тут.
Приходь на ослінчику ночі скраєчку
Низати слова на тоненьку вервечку
Шовкових зізнань без огуд.

Хай буднів потоки, мов Тигри й Євфрати,
Шумують, збиваючи з ніг.
Приходь попід зоряну браму мовчати
І слухати в грудях манливе стакато
Опісля виснажних доріг.

Чекаю на тебе... Нерушно чекаю,
Де небо не відає меж,
Де свічечка сонця іще догорає
У кинутім навстіж віконечку раю.
Чекаю... А ти не ідеш...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Ледве вагомими кроками,
Мов голубине перо,
Фразами невисокими,
Жестами неширокими
Світом мандрує добро:

Усмішками та обіймами,
Дарунками від душі,
Дружбою з «безнадійними»,
Прощеннями між війнами,
Веселками у дощі;

Молитвою в ніч за ближнього,
Яке б той не ніс тавро –
Праведника чи грішного,
В завтрашнє із колишнього
По світу іде добро...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Погасне день. Відплеще повна зала.

Схолонуть рампи в хижій темноті.

І на вершині світу після шалу,
Де двом бувало простору замало,
Десь за плечем зітхнеться самоті.

А так же ж легко бути не самому,
Покіль тобі, мов свічечка з імли,
Крізь дорікання, розпачі та втому
Зорять батьки попід склепінням дому –
Покіль самі у вирій не пішли...

А так же ж легко не одному бути
Серед полів людської мерзлоти,
Коли достатньо голосу почути,
Що, наче ватра, обпікає груди –
До першої нещирої сльоти...

У вирі літ і вороги, і друзі
Підуть світами в щасті й гіркоті.
І стане доля на вечірнім пружі.
Ти ж, озирнувшись у вселенській тузі,
«Ходімо, друже...» - скажеш самоті...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Краще просто мовчати. Про все.

Чують те, що бажають почути.

І поради, і правда в лице,

І душевне, і гостре слівце

Рідко цілять в самісінькі груди.

Нас не чують. Не чуємо й ми.

Десь киваємо в такт - для годиться.

І стрибаємо межі людьми

В какофонії фраз, мов кіньми,

По безкрайї життя шахівниці.

Звучимо в атональній юрмі,

Аж від власних думок нам затісно;

Диригенти й солісти тут - ми.

Завше зичні. І зрідка німі –

Коли пауза горя зависне.

Коли ж нас на пороги несе

Вітер долі на хвилі спокути,

То волаємо в лад: «Хто ж спасе?!»

А з-над берега - тиша. І все.

Та, яку не хотіли почути.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

На життєвій дорозі тримайте долоні відкритими,
Оминаючи фрази «Не руш!», «Не віддам!», «Не пущу!»
Бо постукає мить, коли небо й у душу дощитиме.
Ну а так зловиш краплю - і можеш радіти дощу.

І коли серед літа пашіється сонцю в зенітові,
Так найкраще збирати на спомин тонкі промінці.
Так найлегше нести десятину жадливому світові.
Бо колись буде мить - не лишити і крихти в руці.

На відкриту долоню частіше вертається пташка,
Як набридне політ і захочеться затишку знов.
І видніше усім, кому в нас ще повірити важко,
Незагойні сліди після жертви за віру й любов.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

По вінця лийся в душу, щедre літо!

І соломинку променю - туди ж,
Аби тебе хоч по ковточку пити,
Коли зима насіє сніг крізь сито,
А ти у вирій з клином відлетиш;

Щоб звеселити серце захололе
І в Щедрий вечір ластівочку звать,
Хоч ліхтарі крізь ніч цвістимуть кволо,
І посумніють всі та вся довкола,
І на вікні мороз настеле гладь.

Як заревуть вітри несамовито,
Як чорне з білим стануть впереміж,
Не дай зі світом зледеніти слідом.
Налий мені по вінця сонця, літо!
І соломинку променю облиш.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Ми сьогоднішні - наслідок рішення;
Із учора оглушливий дзвін.
Чи надії були всі завищені?
Від зневіри серця незахищені,
Поки душі п'янив дофамін?

Ми сьогоднішні - наслідок вибору;
Із прожитого зична луна.
Може, я тебе з серця ще виборю?
Плями спогадів з пам'яті виперу,
Мов скатерку від крапель вина?..

Ми - заручники вчинку, й обітниці,
І образ, що згоріли дотла.
Знаєш, вчора - уже нісенітниця.
Тож, невже наша казка обітнеться,
Коли в нас так багато тепла?

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

«Громадянська війна, - говорили вони, -
Рудокопів із гречкосіями...»
А мінялись чомусь без вини й без війни
Полоненими із Росією.

Хтось кричав: «Стоїмо за «могучій язик»,
Бо ми ним споконвіку говоримо!»
А отримали «регіолекту» словник
В гумконвоях із триколорами.

Третій сіяв у голови слово тверде:
«Там - запроданці, «Нони» і «Гради».
Все, що йде у той край, то, вважай, пропаде...»
...Все. Крім повних машин шоколаду...

І шукали наймення, в три букви плели,
Щоб війною війну не назвати.
З брехунами збирались за круглі столи,
Зі «стурбованими» - у формати.

А ота «не-війна» не сповільнила лік.
Хижа стрілка зміряла поволі,
Як за днем ішов день, а за місяцем - рік.
А за ними - обірвані долі.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Мені б твого голосу краплинку
В потоці дня невмисно уловить!..
Знайди в утомнім розкладі щілинку
Для тихої розмови на хвилинку.
Хай ні про що! Хай навіть мимохідь!

Мені б твого сміху піцикато
В нестримнім скерцо непосильних справ!
Не зволікай! Підморгуй хитрувато!
Тобі ж для жартів треба небагато,
Щоб вогничок сарказму запалав!

Мені б твого подиху близенько,
Аби зігріти серце в холоди.
Хай розведе нас будній день раненько,
Та подарує ніч годинок жменьку
Для щирости хоч уряди-годи.

Мені б ковток твого аромату,
Аби ним дихав мій затишний дім.
Долоні б доторк. Тишини б сонату.
І ні про що ні в кого не питати
Ані на цьому світі, ні на тім...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Ковтнуло тебе місто, не смакуючи,
В російськомовне жадібне нутро,
Де у тісноті спраглі й голодуючі
Шукають слави їстівне добро.

Шурхоче гасло понад штовханиною:
«Лишай свій хутір! Кличе материк!»
І ти все рідше говориш солов'їною,
І гордо переходиш на «язик».

Бо з ним в устах, здається, й небо вищає!..
Бо з ним дворянський дух в єство ввійшов!..
Аж раптом всю ідилію понищує
Вертляве «га?» чи віроломне «шо?»

Тоді з вершин у соромі й зі страху ти
Летиш униз однісіньким стрибком.
І в лоні міста вчиш себе балакати
«Велікім і могутім язиком...»

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Не розгадуй мене, не розгадуй!

Не дивуйся моїм чудесам!
Кожну тріщинку, кожну ваду
На душі я не вивчив до ладу,
Тож собі й подивляюся сам!

Я - не давній клинопис Шумеру.
Не розшукуй до мене ключі.
Я ще сам не приборкав химери,
Що вподобали серця печери,
Щоб спокійно дрімати вночі.

Не тлумач мене. Я - не знамення
І не сповнений таїн сувій.
Маю мудрости тільки й імення;
Що не крок - то гріхів повна жменя,
Бо крізь долю біжу по кривій.

Я - не атлас зіркового неба,
Щоб за ним обиралася путь.
Мені б зірку самому ще треба,
Щоб себе розгадати, мов ребус!
...І сказати тобі, в чому ж суть.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Між каштанів тумани, мов простині.
В кронах золота - царський запас.
Пінить келих ігристої осені.
Пригощайтесь! Свято - для вас!

Люди сунуть похмурі ще здалеку
І скупують на теплі слова?
Одягніть кольорового шалика,
І хай вітер його розвіва!

Набридає блукать коридорами
І в роботі творить чудеса?
Стукотить у бруківку підборами
І в калюжах топчить небеса!

Якщо ж душі у вас набурмосені
І хандра холодить до кісток,
Відкорковуйте пляшечку осені!
Вам потрібен барвистий ковток!

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Може, завтра вже нам не зустрітись,
Не сказати «прощай» чи «прости».
У тумані загубишся ти десь
В пелені самоти й сумоти.

Будуть бити стакато каштани
У бруківку на кожен твій крок.
Озиратись навряд чи хто стане.
Нам потрібен розлуки урок.

Небо в ніч загустіє смолою,
Зиркне стомленим місяцем вниз.
І на денці сердець під золою
Затріскоче роздмуханий хмиз.

Скоро стихне вагання сопрано,
Стухне пострах і самообман.
Ми зустрінемось там, де каштани
Голий сором ховають в туман.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Келих часу. А в ньому дні.
Дегустуємо їх потрошку ми.
Стане мить колись і мені
Серед поля цвісти волошками;

Соловейком весну в саду
Розважати гучними співами,
Вітром чухати на льоту
Жовті соняхи поза гривами;

Човник пестити за весло
І потоком нести у сторону;
І вдивлятись, чи проросло
Все посіяне в ниву зорану?

Та жнива ще не почались...
Зерном сійся і діло, і слово!..
Може, зродить і з них колись
Стигле сонечко гарбузове...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Хто ми? Випадкові перехожі,
Аж до невимовности несхожі
Мріями над прірвою років?
Вірою в людину і у гроші?
Виміром прихильности та ноші?
Навіть змістом наших словників?

Хто ми? Стрічні посеред дороги,
Спраглі до простого діалогу
Поміж стугоніння сотень доль,
Що удвох не прагнуть геть нічого –
Говорити б їм без застороги
І уже не грати жодну роль?

Хто ми - я і ти на перепутті?
Мовчазні, глухими непочуті?
Двоє, що ще вчать важкий урок?
Так подібні у чуттєвій скруті!..
Так чужі у роздумах по суті!..
А всього ж і треба - тільки крок...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Хочеш сонця? Тоді світи
Тим, хто в осінь тепла вишукує.
Може, сяєш їм тільки ти
Серед мороку самоти,
Над зневірою, над розлукою?..

Хочеш затишку? Обійми
Тих, хто холоду не подужа.
Аби вийти їм із пільми,
Не потрібні гучні псалми,
А мовчання душі у душу.

Хочеш зцілення? Поділись,
Тим, що маєш у двох долонях.
Цілий - той, хто віддав колись
Сам себе не за раю вись,
А тому, що зорів, як сонях...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

А треба ж так мало - ковточок любови!

Одненький маленький ковток,
Щоб серце співало, хоч бракло і мови,
Як спиною біг холодок.

А треба ж ну трішки - не зірку на нитку,
Не золото ста королів,
А усмішку нишком, щоб іншим не видко,
А двом - зрозуміло без слів.

Не треба ж багато, щоб в морок світиться,
А тільки б жаринку одну,
І двом зберігати малу таємницю
Про знайдену взимку весну.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Знов тебе неславлять? Хай шепочуть!

Не бери у душу чорноти,
Бо життя поспішливе напрочуд,
А з гірких образ нікчемний почет,
Аби з ним пів долі пробрести.

Не запитуй: «Бути чи не бути?»
Пробуй! Помиляйся! Вір і будь!
Всіх печалей нам не оминати.
Ми самі комусь по долі юди,
А за когось йдем у хресну путь.

Не тримай в горнятку серця болі –
То для туги ненадійний схрон.
Хай пліткують заздрісні та кволі.
Слухай осінь. Між її бемолів
Не почувеш фальші ні на тон.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Мовчимо упевнено і гордо ми.
На відвертість не лишилось сил.
Почуття, завмерлі натюрмортами,
Сумніви вкривають, наче пил.

Про усе, що іншим не розкажемо,
Мовчимо у впертості своїй.
І стають туманними пейзажами
Зоряні полотна наших мрій.

Хай мене й не жалує розмовою
В храмі серця твій померклий лик, -
Не ропчу. Беру і підмальовую...
Я до нього неможливо звик...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Випростовуй крила - і лети!
Сам лети та й іншим дай летіти.
Від усіх штормів не вберегти
Тих, хто не пізнає висоти
І хоч раз в путі не згубить сліду.

Нам потрібні мандри навмання,
Покіль юні, горді та уперті.
Хай поколе ніженьки стерня, -
Так стає тонкішою броня,
Що хова серця від милосердя.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Ми ні нинішні, ні колишні;
Ні з далеких, ні зі своїх.
Ревнувати до світу - смішно.
Збайдужілими бути - гріх.

Говорити про все - тривожно.
А мовчати - немає сил.
Поруч бути весь час не можна.
А в розлуці - бракує крил.

Що було - не вгадають люди.
Що чекає - не скаже Бог.
Завтра спільним навряд чи буде.
Ну а вчора - уже на двох.

Нас поглинуть робочі тижні,
Заморочать думок рої.
Ми ж ні нинішні, ні колишні,
Та на дрібку душі свої.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Тобі так личить українська!.. Говори!
Не замовкай! Брини дзвінким потоком!
Затихне мова - змінять прапори;
Розвернуть пам'ять низом догори.
А там і волю обкладуть оброком.

Тобі пасує українська! Тож носи!
Носи погордо рідних слів ґердани!
Вони твій рід єднають крізь часи.
Бо коли мова зійде геть на пси,
То і тебе в єдину мить не стане.

Ні, ти не зникнеш в океані грізних мов.
Якусь собі та й візьмеш для годиться —
Для заробітку, слави й молитов.
Але глагол з чужинських хоругв
Не змусить серце вийти із гробниці.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Розійшлися на відстань руки,
А здається - на милі і милі.
І уже подолати безсилі
Крок у мить - не стрибок у роки.

Розійшлися на віддаль думок,
А неначе розбіглись схизмати.
І сердець заржавілі дверцята
Стереже недовіри замок.

Розійшлися на відстань «прости»,
На дистанцію «буде, як буде...»
А сердечко тріпоче у груди:
«Відпусти!.. Ще ж не тліють мости!..»

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Століття змін? Чи пік доби без змісту,
Де гарна форма виїдає суть?
Де попри біль на фото оптимісти;
Де в списках друзів скупчились статисти,
Які в житті й руки не подадуть?

Де головне тривимірні ефекти,
А не налитий змістом діалог;
Де твій диплом - не вимір інтелекту,
Але білет в оскаженілу секту,
Де заробіток - і пророк, і бог.

Де автор вмер. А хто живий - ким стане?
Пост-неокласик?.. Мета-модерніст?..
Чи хтось усіх оформить в графомани,
Коли спадуть з епохи змін тумани,
В яких до світла тужно блудить зміст...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Мовчи. Я і так все бачу.
Я чую, як в шумі днів
Сердечко твоє дитяче
В дорослому світі плаче,
Нездатне на лютий гнів.

Я знаю, повір, як лячно
Відкрити себе комусь,
Довіритись необачно,
Пізнати єство невдячне,
Щоб раптом у серці - «хрусь!» -

І тріснуло б щось тендітне,
Що гоїться плином літ...
...Мовчи... Все і так помітно...
Дай час. І в душі розквітне
Цілющий довіри квіт.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Є ті, за кого в мороці турбот
Ідеш світити мерехтливу свічку.
І не важливо, що в житті цейтнот.
А ти для когось вартуєш трьохсот?
Молитви, що переросла у звичку?

Є ті, за кого в попелі міста,
В руїнах долі, в забутті держави...
Так, час летить. І вже доба не та...
А ти для когось вартуєш хоч ста,
Аби тобі присвячували справи?

Є ті, за кого спалюють мости,
Переступають клятви й заповіти,
Аби удвох єдиний хрест нести.
А ти комусь дорожче десяти,
Аби з тобою вийти проти світу?

Є ті, від кого серце зайнялось
І від зневіри встигло спопеліти...
Та під золою ще жахтіє щось...
А ти для себе вартуєш чогось,
Аби хтось інший міг тебе цінити?..

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Спраглим серцем тебе я вивчаю:
По пахучому листячку чаю;
По сорочечці та й на всі ґудзики;
По відлунню в навушниках музики;

І по каві в горнятку у ліжко;
І по дотепах, кинутих нишком;
Коли слухаю мови мелодику;
Коли вірую кожному дотику;

Коли жевріє захват від казки;
Коли гоїться біль від поразки;
Як тлумачу за знак випадковості;
Чи як сни твої цуплю без совісті.

І щоразу нове помічаю
У ковточкові пряного чаю
Твоїх мрій, моїх літ, наших днів...
Ось би цей аромат не тьмянів...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

А скільки ж слів посіяно безплідно!..
А скільки ж фраз розкидано дарма!..
Що проросло? Не чуто і не видно.
А чи добро?.. Чи гордість ненаситна?..
Чи те зерно і досі спочива?

Чи, може, гниль пороз'їдала жито?
Чи слабосила видалась весна?
Чи не рясним дощем посів уमितо?
Чи не судилось сходам золотіти,
Бо неглибока в'ється борозна?

То, може, геть піти із того лану?
Із нього ж рідко хто куштує хліб...
Бо сію мрію, зрощую оману.
А так гляди - комусь корисним стану,
Допоки в долі є хоч дрібка діб...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Коли серце стоїть на кону,
Коли слово і зустріч - фатальність,
Я не вірю в любов галасну,
Що собою дивує реальність.

Але вірю у тиху любов,
Котру осуд людей не подужа.
Їй не треба помпезних промов.
Їй до марних обітниць байдуже.

Це вона твій коктейль протиріч
П'є щодня, не скривившись нітрішки.
Це вона, прокидаючись в ніч,
В теплу ковдру хова тобі ніжки.

Це для неї не мають ціни
Двох мізинчиків ніжні торкання
І хвилини, як ти мрієш сни,
Хоч і встала сама спозарання.

Їй одначе - шах, мат, нічия...
В світі галас, а в ній - світла тиша.
І в молитву зашите ім'я —
Для душі на цю мить найтепліше.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Розкажи мені казку, мамо,
Мов не збігло немало літ!..
Щоб лихе, що було із нами,
Понад ранок пішло зі снами
Десь у той тридесятий світ.

Розкажи мені, люба, казку!
Ніби ще в дивину мені,
Що і ворог, і друг за ласку
Буде довго носити маску,
Поки в чомусь не скажеш: «Ні...»

Розкажи мені казку, мила!
Щоб від прози я не схолов,
Коли поночі гою крила,
Які шашіллю зрад побило,
Аби зранку злетіти знов.

Розкажи мені казку, нене!
Щоб забути хоча б на мить,
Що життя - циркова арена,
Де вже обрана роль для мене,
Поки стримує лева кліть...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Знову настрій псують? Що ж за люди?!

Та прощай мимовільний цей гріх.
Може, в серці у них стільки бруду,
Що самим важко впоратись буде
З тим, що труїть і ближніх, і їх.

Мо', щоб вивести злості токсини,
Їм бракує найменших дрібниць:
В руку б сонячний диск апельсину!
Кольорову б гірлянду на стіни!
В ніч - роман із клубком таємниць!

Може, треба їм першого снігу,
Щоб вогонь пересердя ущух?
А ще краще - в кохання з розбігу,
Щоб не цупити срібного сміху
У того, хто радіє й дощу.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Маю право на маленьку радість.
То для вас це просто сірий день,
А мені б іти й не озиратись!
У зимове б небо усміхатись!
Парувати б щастям із легень!..

Не мудруйте. В мене все нехитро.
З вами ж ні до сварки, ні до гри.
Маю право на свою палітру.
Зачіску віддам на відкуп вітру.
Настрою довірю кольори.

Стану від обіймів зігріватись.
В казусах шукаючи знамень,
Без краплини жалю помилятись,
Бо у мене право є на радість
Навіть у понурий сірий день.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Кому пишу? Тобі чи не тобі?
Чи, може, не освідчуюсь нікому?
Чи догоджаю римами юрбі,
Щоб не скляніли очі голубі?
Чи просто так з душі знімаю втому?

А хтось завжди по інший бік рядка,
Тому і збіги так невинуваткові
Всього того, про що моя рука
Чорнилом з серця аркуш обпіка,
Коли таємне втілюється в слові.

Можливо, й правда, я у боротьбі
З самим собою гаю вічні рими...
Хай і про нас. Нехай усі тобі.
Вони не треба цифровій добі,
Де всі слова за мить стають старими.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Я хочу зиму - сніжну-сніжну!
Таку, щоб холод пропікав.
Я хочу зиму - давню, книжну, -
Щоб сніг набився за рукав;

Щоб в білих шаликах тополі
Тонули в молоці небес;
Щоб квітли скельця похололі;
Щоб жити в подиху чудес;

Щоб стало гамірно і смішно
Малому мрійнику в мені.
Чекаю зиму - книжну, сніжну.
Чекаю казку у вікні.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Може, й дійсно - усе тільки гра?
Шах і мат на пустій шахівниці?
І вже завтра забути пора
Почуття, що давав на-гора
З надр серця, немов із скарбниці?

Може, й правда - це експеримент?
А зізнання - нікчемне плацебо?
І вже завтра настане момент
До камінчика знищити вщент
Замок мрій, що я зводив під небо?

Може, десь вигорало парі?
Що ж... Тоді це парі не найгірше.
Я, принаймні, був козирем в грі.
І у долі не брав хабарі,
А для тебе викохував вірші.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Ну як воно в дорослому житті?
В дитячі дні не тягне анітрішки?
Напевне, поруч праведні й святі?
Та і ти сам не хибив на путі?
І не гострив ще світ на тебе ріжки?

Ну як воно на перехресті днів,
Де рух стрімкий наліво і направо?
Де втома дня дарує ніч без снів?
Де ти на щиру усмішку збіднів?
Де грають в ігри без призив і правил?

Ну як тобі турне в один кінець?
Якби все знав, лишився б на вокзалі?
Бо скільки ж мрій звелось нанівець!?.
- Мені в тумані сяє промінець.
Цього достатньо для мандрівки далі.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Ще жоден день не плинув у нікуди,
Яка б гаряча не була пора, -
Стікали миті, проминали люди
І обсідали справи звідусюди,
А в нім хоч дрібка, та й була добра.

Хтось падав вниз - ми простягали руку;
Ішов наверх - підставили плече.
Десь помилялись іншим на науку;
Або ж таку чудну утнули штуку,
Що сміх і досі венами тече.

Бо для добра не треба ореолу
Чи за плечима сніжно-білих крил –
Зігрій в обіймах душу похолону
І передай своє тепло по колу,
Допоки шлях веде за небосхил.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Бувай здоровий, рік важких утрат!
Ти походив по наших долях круто:
Стоять хрести розбитих мрій уряд;
А понад ними ллється зорепад
Близьких людей, чий голос вже не чути...

Бувай здоровий, року перемог!
Ти все роздав, що зберігав у схроні:
Одним - натхнення й сили за сімох,
Комусь - трудам змістовний епілог,
Або ж уклав долоньку у долоню.

Нехай щедротний наспіває рік,
Аби його нам спрагло пізнавати,
Немов новий манливий материк,
Із тими, з ким життя ділити звик
Й у вчора не дивитись винувано.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Не бійся падати. Я поруч. Я з тобою.

Оступишся - то руку простягну.
А буде світ паплюжити ганьбою,
Я встану між тобою і юрбою –
Хай каменує двох за цю вину.

Не бійся падати. Нема такого бруду,
Аби душа зневірилась вкінець.
А як потягне світ тебе до суду,
Я крок за кроком із тобою буду –
Нехай на двох плете один вінець.

Навчишся падати - не бійся полетіти.
Я буду теплим вітром у крилі.
Хай не страшить байдужий холод світу.
Я ж не порушу й слова заповіту –
Вести тебе й наосліп уві млі.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Я - пил на підшві часу.
Я - мул з дна ріки століть.
Минаю - немає спасу.
А світ доживе цю фазу,
Здригнеться - і знов стоїть.

Я - сплеск у морях епохи;
Піщинка в пустелі літ.
Хоч як не бажай – нітрохи
Сердечні пісні та охи
Не зрушать світи з орбіт.

Зерном у снопи врожаю
Впаду під серпами днів...
...Що ж світові я лишаю?..
А нива мене втішає:
«Лишай різнотрав'я слів...»

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Є сто шляхів. Але одна дорога
Колись усіх принаджує до Бога.
Одних у щасті. Інших - у журбі.
Крізь темну ніч у серденьку твоєму
Зорить провісна зірка Віфлеєму.
Крізь морок твій горить лише тобі.

Забудь образи і прости сьогодні
Усіх, кого тримаєш у безодні
У млі душі, яку ґратує біль.
Нехай ця ніч усе почне спочатку,
Бо нині світу з яселець Малятко
Сповіщує про очисну купіль.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Вас так багато з добрими порадами,
Що всім подяку зразу й не складу,
Якби не ви, то маявся б із вадами,
Плекав би далі утопічні задуми
І жив з реальним світом не в ладу.

Вас так багато з мудрою наукою,
Що всю за раз уже й не досягну.
Якби не ви, будення б стало мукою.
А так уже й кумекаю - не мукаю.
І не несу всіляку дивину.

Вас так багато з добрими затіями, -
Усіх, кому видніше іздала.
Якби не ви, у битві зі стихіями
Уже пропав би з планами та мріями,
Що й сиротливо б рюмсала Земля.

Усім доземно вдячний понад міру я,
Що вам болить мій щонайменший крок –
Те, як люблю; як весни жду із вірію;
Як одягаюсь і у Кого вірую...
...Та можна мудрість власних помилок?..

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Не пояснюй нікому нічого.

Хочеш руху - наважся на крок
Хоч на дюйм до чийогось порогу;
Чи найшвидше й подалі від нього,
Коли спито останній ковток.

Не пояснюй нікому. Не варто.
В кожній долі свій власний цінник.
Де одному достатньо і жарту,
Хтось у піні зі злості й азарту
Спокушатиме душу на крик.

Не пояснюй нікому. То марно.
Той, хто любить, сприймає і так.
Йому байдуже - сонце чи хмарно,
Хитромудро чи надто вульгарно,
Елегантно чи щось не під смак.

Не пояснюй нікому нічого.
Знай ціну і словам, і сльозам.
Хочеш рухатись - змінюй дорогу.
А з поясненням - тільки до Бога.
Та і Він все вже знає і Сам.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Може врешті за істину приймемо:

Засинається краще з обіймами;
Прокидається - із поцілунками,
Поки ранок чека за лаштунками.

Може, стане уже аксіомою,
Що сердечко, уражене втомою,
Краще гоїти з другом мандрівкою
В незнайомому місті бруківкою.

Може, краще узяти за правило:
Менше слухати, раптом ославили,
А гучніше поставити музику.
Хай образи розв'яже, як вузлики.

А іще треба рвати зі звичкою
Милуватись в долоні синичкою.
І, неначе безстрашне маля,
Знов у мріях ловить журавля.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

В сірих днях не угледжуєш змісту ти?

Від рутини проймає озноб?
Певне, треба добряче почистити
Від стареньких речей гардероб.

Там усе б ще сто років носилося!
Кожна річ - храм нескінчених драм.

Та збери і вагання, і сили всі –
Звільнюй місце новим кольорам!

Ну а далі усе по порядочку:
Інший настрій, оновлений крій;
І момент позвільняти шухлядочки
В голові для нечуваних мрій.

І шукати незвідані гавані,
Над штормами тримати фасон,
І нарешті пустити у плавання
Тих, із ким не звучиш в унісон.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Навіщо іншим ваша таємниця –
Нежданий і небажаний тягар?
Вона у вашім серці на полиці
Поміж думок не може уміститься,
А ближніх розпикатиме, як жар.

Себе хоч якось можна вартувати,
А з інших вуст злітає мімохіть.
І позирати марно винувато –
У таємниці незміренна плата –
Чекати викриття бентежну мить.

Нам без секретів не пройти по долі.
Ми серед них ховаємо свій страх,
Свою любов, фантазії та болі.
Та нащо іншим душам мимоволі
Чужинська ноша на семи вітрах?

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Не дістатися першим фінішу?
Обійшли усі? І нехай.
Доля шепче найвірогідніше:
«Зупиняйся і видихай...»

Почуває себе убогою
Попри розкіш душа? Мабуть,
Не тією біжиш дорогою,
Не за тими тримаєш путь.

Не даси аж ніяк справам ходу ти?
Повгрузали, хоч зви буксир?
Не лякайся з маршруту сходити.
Завжди знайдеться проводир.

Сієш квіти, а терням вкрита вся
Плодовита колись земля?
То вже мить зі старим проститися
І почати усе з нуля.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Зовсім інша ціна утрати,
Не катує печаль грудей,
Не гуркочуть образ гармати,
Коли учишся не чекати
Нічогісінько від людей.

Так ніхто з серця гнів не вийме,
Чим у світі не спокушай;
Так не пестимо марних мрій ми;
Так щирішці стають обійми
І слабкіше гірчить «прощай».

Так чистішає милосердя;
Так без вигоди віддаєш;
Так у зрадах не губиш тверді
І в нерушне обличчя смерті
Зазираєш простіше теж.

В тебе будень чи пишне свято;
Чи ти еллін, а чи юдей —
В тім різниці їй небагато —
Вона знає, як не чекати
Нічогісінько від людей.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Ми для тих на планеті щось значимо

Хоч на дрібку саму, хоч на мить,
Перед ким із серцями тремтячими,
Не ховаючи сорому, плачемо,
Коли кожна клітинка болить;

З ким, торкнувшись безкрилими спинами,
Можна сісти за містом удвох
І дивитись у небо годинами
Без страху, що й ми швидко пролинемо
У стрімкій коловерті епох;

З ким під масками і за ролями
Ми лишаємось геть не чужі;
З ким завжди відчуваємо волю ми;
З ким давно обмінялись паролями
Від таємної пошти душі;

З ким приємно побути ледачими,
В напівмороці слухати блюз
І сміятись серцями дитячими.
Так, ми порізно щось-таки й значимо!..
Та удвох точно вийдемо в плюс.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Гірчить твоє сьогодні, мов робуста.

Та і учора теж було міцне.

Лежить душа на ложі у Прокруста:

За ноги тягнуть клопоти до хрсту,

А крила ждуть, хто ще їх обітне.

Ну що ж, лежи, докіль тобі лежиться.

Там не тримають жодні ремінці,

Крім небажання вийти із в'язниці,

В яку з натхненням бджілки-трудівниці

Муруєш сам відмовок камінці.

Говориш, важко кинути й забути?

Що шкода часу, сил, надій і сліз?

Було ж до тебе - і без тебе буде.

Три сонця зійде - і забудь люди,

Хто їм колись вогонь в руках приніс.

А клопоти? Без них по долі пусто,

Що і себе не визнаєш до пуття.

Нехай учора радості не густо.

Нехай гірчить сьогодні, мов робуста.

Зате ти відчуваєш смак життя.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Прощавай. Говоримо востаннє.
Не потуплюй погляду униз.
Не марнуй часу на запитання.
Не втекти сьогодні від прощання.
Наша зустріч буде без реприз.

Прощавай. Опущена куліса.
І погас утомлений софіт.
Не сумуй. Нам треба розійтися.
Кличе світ. Іди й не озирнися.
Я однак дивитимусь услід.

Буде все нове - міста і лиця.
Час розвіє сумніви ущент.
Нам навік заказано зустріться,
На полиці ж спогадів лишиться
Наш сюжет поміж міських легенд.

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО
ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Інколи потрібен крок назад.
В тишу. В тінь. Убік від магістралі,
Де в заторах тиснуться у ряд
Віртуоз, і блазень, і фанат.
І потік ніяк не рушить далі.

Може, ти і вправний китобій
І для тебе лови, наче свято,
Інколи ж не твій триває бій
З монстром у безодні голубій.
І гарпун сховати - не програти.

Часом треба вимкинути ефір
Без страху за те, що буде далі.
І нехай Мане чарує зір!..
Хай уяву збуджує Шекспір!..
І Шопен чаклує на роялі...

ОЛЕКСАНДР ЛУК'ЯНЕНКО

ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Віриш, я не знаю як почати...
Певне, все бува у перший раз.
Зайвих слів розкидано багато.
А про справжнє вирішив мовчати,
Бо усе чекав «той самий час».

Просто знай: що б не казали люди
І у що б не вірили самі,
Я ішов по долі, мов приблууда,
А твій промінь бачив звідусюди, -
Він мене проводив у пільмі.

Скільки тих, котрі мене не знали!..
А з тобою припинялась гра.
Я скидав личини карнавалу.
І душа цілилася помалу
Від елею правди і добра.

А коли стою за мить до ночі,
За єдиний крок від пустоти,
Розумію, скільки б ще охоче
Говорив тепла тобі ув очі!..
Раптом не устигнеться - прости...

А якщо не встигну зі словами
(З подвигом, напевне, й поготів),
То хоч світлом, то хоч молитвами
Я тебе шляхом вестиму прямо
Із усіх існуючих світів.

ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

АЛФАВІТНИЙ ПОКАЖЧИК ТВОРІВ

А знаєш, буде мить - така неждана, -	36
А ми з тобою, наче сонце й тінь.	34
А скільки ж слів посіяно безплідно!..	81
А треба ж так мало - ковточок любови!	70
А хто сказав, що двом буває просто?	46
Благовісти, що завтра буде спокій,	11
Бувай здоровий, рік важких утрат!	91
Будь зараз таким, яким хочеться бути.....	51
В сірих днях не угледжуєш змісту ти?.....	98
Вас так багато з добрими порадами,.....	95
Випростовуй крила - і лети!	73
Віджеврів день. І в нас на двох горнятко ночі.....	32
Віриш, я не знаю як почати.....	106
Віршуєш, а життя веде у прозу,	29
Впади у мене краплею любови –	39
Все під зорями має межі.	26
Гірчить твоє сьогодні, мов робуста.	103
Громадянська війна, - говорили вони, -.....	61
Де здобути моральної пружності?	20
Ділять світ із прокислими мінами.....	49
Добридень, сонце! Як тобі дрімалось?	7
Душі не по собі від тишини.....	42
Є сто шляхів. Але одна дорога	94
Є ті, за кого в мороці турбот.....	79
Живеш у нескінченнім серіалі.....	37
За миттю мить весна стікає в літо –	31
Знов тебе неславлять? Хай шепочуть!	71
Знову настроїв псують? Що ж за люди?!	84
Зовсім інша ціна втрати,	101
Із дня у день, із місяця у рік	48
Інколи потрібен крок назад.....	105
Келих часу. А в ньому дні.....	67
Ковтнуло тебе місто, не смакуючи,.....	63

ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Коли серце стоїть на кону,.....	82
Кому пишу? Тобі чи не тобі?	86
Краще просто мовчати. Про все.	57
Куштуйте смак раптової свободи!.....	27
Ледве вагомими кроками,.....	55
Лоскоче спогади старе портретне фото.	21
Маю право на маленьку радість.....	85
Мені б твого голосу краплинку.....	62
Ми для тих на планеті щось значимо	102
Ми ні нинішні, ні колишні;	74
Ми сьогоднішні - наслідок рішення;	60
Між каштанів тумани, мов простині.	65
Мовчи. Я і так все бачу.....	78
Мовчимо упевнено і гордо ми.	72
Може врешті за істину приймемо:.....	97
Може, завтра вже нам не зустрітись,.....	66
Може, й дійсно - усе тільки гра?	88
Можеш серце віддати вдруге?	38
На життєвій дорозі тримайте долоні відкритими, ..	58
На перехресті наших весен,	17
Навіщо іншим ваша таємниця –.....	99
Нам затишно в обіймах таємниці.	10
Намистинками днів	13
Не бійся падати. Я поруч. Я з тобою.....	92
Не дістатися першим фінішу?.....	100
Не пояснюй нікому нічого.....	96
Не розгадуй мене, не розгадуй!	64
Ну ось і ранок... Невблаганний ранок!.....	30
Ну що ж, привіт! Як проминув твій день? -....	50
Ну як воно в дорослому житті?	89
Пахне медом свічка в напівмороці.	22
По вінця лийся в душу, щедre літо!	59
Погасне день. Відплеще повна зала.....	56
Пожадний світ розвішує уперто	9
Поки світом правлять не машини	19
Порозшита моя Україно!	25
Про що шепочеш, кучерявий саде,	45

ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Прощай. Говоримо востаннє.	104
Рахує місяць зорі на припоні.	40
Розійшлися на відстань руки,	76
Розкажи мені казку, мамо,	83
Світлі душі є, добрі задуми	33
Серце почуттями, наче бритвами,	44
Скажи, чому на розі древніх вулиць	8
Спраглим серцем тебе я вивчаю:	80
Старість - це не зморшки й не сивини,	47
Століття змін? Чи пік доби без змісту,	77
Тобі так личить українська!.. Говори!.....	75
У плетиві облич	16
У часи неофюрерів і фукусім	23
Уже за мить чи, може, через рік	15
Хочеш сонця? Тоді світи.....	69
Хто кому наснився? Може, ти мені?	28
Хто ми? Випадкові перехожі,	68
Хто я для тебе? Спогади чи мрії?.....	12
Цей вечір починають два чужинці.	24
Час аксіологічної інфляції.	35
Чекаю на тебе... Нерушно чекаю,.....	54
Шепотіється полю навзаході,	41
Шумує ліс, вдивляючись у плесо,	43
Ще диха ніч над бархатом халату,	53
Ще жоден день не плинув у нікуди,	90
Ще тільки вчора ми були на «ти»,.....	18
Я - пил на підшві часу.....	93
Я віритиму в тебе. Попри все.....	52
Я хочу зиму - сніжну-сніжну!	87
Які ж невідворотно ми чужі!	14

Побачили світ книги О. Лук'яненка

**Філософія Родошанування. Поетичні роздуми.
Полтава, 2015. 383 с.**

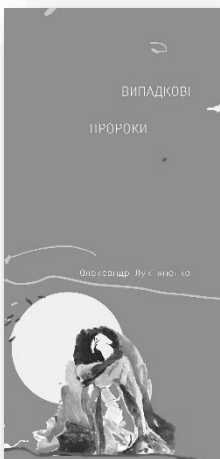

**Філософія українського серця: Поетичні роздуми.
Полтава, 2010. 120 с.**

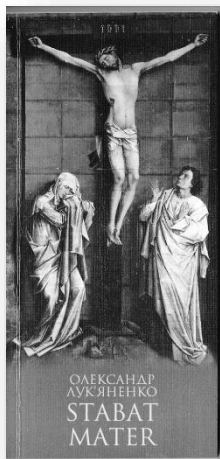

Храм: Філософія серця. Полтава, 2011. 116 с.

Побачили світ книги О. Лук'яненка

Випадкові пророки:
Сто шукань між ста
вагань.
Поетичні розмисли.
Полтава:, 2019. 112 с.

Stabat Mater: драма-каяття.
Полтава, 2014, 192 с.

Книгозбірня пам'яті:
Сто спогадів одного
кохання.
Поетична сповідь. -
Полтава, 2017. 112 с.

Вокзал життя:
Сто роздумів на
перехресті.
Поетичні мандри. -
Полтава, 2018. 112 с.

Літературно-художнє видання

Олександр Вікторович Лук'яненко

ДОБРИДЕНЬ, СОНЦЕ!

Сто вітань між ста світань

Поетичні зізнання

Українська мова

Редактор - М. Корж
Технічний редактор - О. Лебєдев
Художник - Т. Домненко

Здано до набору: 27.01.2020
Підписано до друку: 16.02.2020
Формат: 60x84/24.
Папір офсетний. Друк офсетний.
Ум. друк. арк. 1,4. Вид. № 1808.
Наклад 300 прим.

Видавництво «Сімон»

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої
справи до Державного реєстру видавців,
виготовників і розповсюджувачів видавничої
продукції серія ПЛ №17 від 23.03.2004 р.
36011, м. Полтава, вул. Стрітенська 37
www.simon.com.ua
E-mail: simon@simon.com.ua
(0532) 50-24-01, (05322) 2-76-95,
факс (05322) 7-05-87

0202

